

Зустріч

Михайло Старицький

В снігах несходимих Сибіру,
Де темні бори лише мрілись,
В тайзі, на етапнім привалі,
Вони несподівано стрілись.

Крізь млу ледве сонце шаріло,
Бурульки іскрились на хаті...
Він був у казьонних кайданах,
Вона – у казьоннім халаті.

Покрикнули з диву сп'янілі,
Обличчя спалахнули жаром;
І всяк постеріг би відразу,
Що те палахтіння не даром...

І час, і нудьга, і в'язниця
Поклали на бранців ознаки,
Проте у їх очах горіли
Й тепер поривання однакі.

Зірвалось вогнистее слово,
Сплелись переможені руки...
Була в тім нервовім стисканні
Безодня і щастя і муки.

Круки аж чорніли на вітах,
Присипаних снігом, ялових,
І карканням крили розмову
Від пильних ворожих вартових.

А мова лилася, кипіла,
Як повідь по гатях весною:
Про злі у розлуці пригоди,
Про skutки нерівного бою..

"Ми дружне за правду боролись,
Не сплямили зрадою броні,

І чесно, – промовив він стиха, –
Тепер опинились в полоні.

Нехай ще шаліють сіпаки,
Поки не збентеживсь нетяга,
Нехай нас катують в неволі,
А все ж пак за нами звитяга!

Кати на знущання скували
Залізом тяжким наше тіло...
Душі ж їм і дум не скувати –
Буятимуть скрізь вони сміло...

Чим більше проллється за брата
Навкруг неповинної крові,
Тим швидше по світу настане
Ясне панування любові..."

"Тим швидше..." Хтось крикнув: "В дорогу!"
І впала хвилина розстання...
У неї пробилась сльозина,
У нього зірвалось зітхання...

Від брязку заліза шумливо
Знялося з ялин гайвороння,
А сонце червонистим оком
Дивилось, немовби спросоння.